

כְּשֶׁחֲזַר.

. III

כשהולכים בקיץ בדרך המובילה אל העירה קוליבוקא, המתפתלת בין רכסי הרים ירוקים, שלעומתם מניעים מרהיב בראשיהם המזוהבים הברושים והארנים של אחד היערים הקרובים באיזו חדרה אביבית; יורדת לתוך עמק לא גדול ועוברת ליד אנם מארך, הצופה בְּעֵינֵי הירוקה באיזו אירוניה אדישה ושקמה, כמלגלג על כל המתנועעים והיים על פני תבל; מתעקלת ומספסת ועולה שוב באורח ישר בין שדות בר וכרי-הציר ושחת ריהניים ובשמיים. — נתקלים פתאום בטחנת ענק הומת-כתלים, שבגבהה ובנדלה, בקשקוש גלגליה ואופניה המונוטוני, בהמית הפלג, הנופל בהמולה על גבי גלגל עיץ גדול, ובהמון הפועלים המקומחים, הרצים רצוא ושוב ומזיעים מתוך רוב עבודה, היא מסיבה את תשומת-הלבם של העוברים, ובטרם שהספיקו עדיין להתבונן ולדעת למי שייכת מהנתי-ענק זו, מיד מתגלות ומתבלשות ומשיחות על גבי העינים האותיות המזוהבות שעל שלש גדול, המכריות ומודיעות, שזוהי טהנת יעקב מברסקי.

האחרון הוא ידוע בעיירה לאיש נדיב ונאור, המתנהג בכל דבר בהרחבה. ביתו הוא היפה והגבוה שבכלם. בו הונהג כבר אר אלקטרי, תלפון וברוי-מים; דברים, ששום בית כאן לא זכה בהם עדיין. מתוך החדרים המרווחים נשמעים תמיד קולות זמרה, מנגינה על פסנתר או על כנור, וגם שיחות עליונות. הוא בעצמו אמנם טרוד תמיד בעסקיו ובחשבונותיו. אבל מנצחת אחת יש על כל אלו, זוהי רחל'ע בתו, ריבה כבת תשע עשרה, שמינית, בעלת קומה ממוצעה, שצחקו הן וסבר ענוג ורך שפוכים תמיד על פניה.

כשהבית מלא אורחים, הריהו, רחל'ע, עליזה מכלם, מוזמרת בתנועות-הן, כשעיניה מדיככות, אזהבת לספר אינקדופות שונות, המעוררות צחוק וחדוה, והחבריא נמצאת תמיד על ידה מבדחת. וכשאין איש בבית — וזה אירע לפעמים לפני הצהרים או אחרי הצהרים — אין היא סובלת את הדומיה, הספוגה, לפי דכריה, עצבות תמיד. זה מתנגד לפנימיותה. ואז יושבת היא ליד חביבה, הפסנתר, ובהשתפכות צליליו מוצאת היא ספוק לנפשה.

כזה אירע גם תמול אחר הצהרים. לבדה אמנם לא היתה. בחדר נמצא אתה זוליק פייערשמיין, צעיר סימפטי בעל פנים מלאים וחלקים ושפמים עשויות ועגולות

המסובב אותה כבר זה כשנה, אלא נשמתה נוטה לשאון, לרעש, לערבוביא של קולות וצלילים, וספוק זה אינה מוצאת בו, אם כי אהובה הוא.

— יוליק, הנני משתעממת! — קפצה פתאום מכסאה אחרי שיחה קצרה.

— נו, בודאי, בחברתי... — מחיך הוא לנגדה, אף על פי שתכונתה ידועה לו למדי.

היא זורקת עליו מבט מעורב תרעומות והתרפסות ומזרותו באצבע זקופה:

— אי, יוליק!...

יוליק מחיך שוב ועיניו כאילו אומרות: "אי-הא, נתפשת, יודע אני כמה לננוע"

— כועסת את, רחליע?

— נו, נו, בתור עונש, תלוני מיד בנגינת הפסנתר.

הוא תפש בידה בחבה ונהג אותה אל החדר השני ששם הפסנתר עומד.

— מה תנני, רחליע, את ה"טרימרי" של שופן?

— לא, לא. זה מעיד בי געגועים והלומות. לא עכשו, לא, איני רוצה עכשו בזה!

— נו, הפולונז "אדור" שלו?

— גם זה לא. איני סובלת כעת את רוב הצלילים שבו.

— את, הסערה של באך, הלא?

— כן, טוב, יוליק!

נפתח הפסנתר. רחליע ישבה והצמידה עיניה אל תויה הנגינה. מקודם טפפו אצבעותיה על הקלושים לאט ובטרה, כטיפפת רגלי אווה, בנהלה אפרוזה. פתאום התחילו קופצות ומרצדות מקצה אל קצה וצלילי נגונים הסתלסלו והשתפכו לתוך הללו המרווה של החדר, נתקלו בתקרה, בכתלים, בשמשות חלונות, והדם התפרץ עמום קצת ההוצה. הללו היו בתחלתם רכים, מלטפים ומתרפקים, ואחרי כן — באיזו ערבוביא של קולות וצלילים, ההולכים ומתחזקים, סואנים כסערה בלב היער, מנצחים זה את זה, מתלכדים, מתמזגים ומשתפכים להרמוניה של מנגינת תזמרת שלמה.

יוליק עמד על גבה ולזה אותה בקולו הטנורי, שנפלט מפיו בעזו ובטקט לפי נגוני הפסנתר. לבסוף התחילו הנגונים להתרופף ולהתנמך לאט לאט, כהולכים הלוך וגוע גויעה אטית, פתאם הבליהו שוב כנר ברגעיו האחרונים, המו, רעשו, רעמו, התגעשו, כנלחמים בשארית כחם — ונשתתקו.

רחליע הפשילה ראשה שבעת-גיל ושכורת נצהו על מסעד הכסא והסתכלה אל יוליק באיזה ריך מיוחד. מעיניה נשקף אושר כל כך רב, וכאילו הן שואלות: נו, מה תאמר עכשו?" בדומית החדר רחפו עדיין הדי הצלילים והורגשה איזו נגינה השאית ופלאית. יוליק גחן אליה ושפתיו נגעו בשערותיה הרכות. פתאום נשמע צלצול התילפוי. היא קפצה ממקומה.

— אל התילפון, יוליק, אל התילפון!...

כצפור עליזה רצה אל החדר השני.

— הללה! — רחל מברסקי, ומי שם? — אה, ליוצקה! — מתי לשלה הסוסים
לתחנה? — מה? מה נעים! — איני יודעת — בודאי שב. — למתי להזמינו? — אחר
הצהרים? — טוב, טוב, תיכף. — לא אודיע. — אכתוב שדבר נחוץ יש. — בודאי, בודאי —
טוב. — שלום, להתראות! ...

בעליצות ילדותית התחילה רחל לערוקת, מוחאה יד ביד וקוראה:

— יוליק, יוליק, אורחה באה, אורחה באה! ...

— מי? — שאל יוליק בהתענינות מרובה, כשראה את גודל עליצותה.

— ליוצקה... אין אתה יודע אותה. אמנם ספרתי לך כבר פעם. זו שהכרת

בקיץ בקרלסבר. ריבה בעלת הוית קצת, אך כל כך נעימה!

— ומתי תבוא?

— מהר. היא שאלתני על איזה ברגר, ששב בימים אלה מן הצבא. עדיין בקרלסבר

נשאלתי אודותו ולא ידעתי מה לענות. איזה אכסטריני, שהיה לפני ארבע שנים מורה

שלה. אבל לו שמעת, באיזו המימות דברה אז אודותו!

— בודאי איזה רומן? — ממצמץ יוליק בעיניו מתוך חוץ.

— נו, זה איני יודעת. הרי גם עכשו בקשתני להזמינו למחר אחר הצהרים לביתנו.

אולם הזהרתני לכל אודיע לו, שגם היא תהא אצלנו.

— איזו הפתעה!

יוליק תפשה בידה והתחיל מסתכל ברוב חבה לתוך עיניה.

— נו, מי הוא הכסף? רחל'ע?

— צריך מיד לכתוב לו, יוליק, הלא? רצוני הרי להזמינו ע"י הפוסטה. — מחייבת

גם היא לעומתו ומעיניה נישקף איזה רוך מלבב.

שיחה זו זעזעה איזו נימים נעלמים בלבותיהם והעירה בהם רגשות טמירים וחמימים.

שניהם נשתתקו, אך מבטיהם, שהביעו מאויים חבוים נתאחדו והיו כל כך ענונים

מלבבים ומלאים חום-אהבה. הגע עמדו בלי נוע, כממתינים לדברי-מה, אהרייכן חבקו זה

את זו ונשמותיהם נתמוגו לנשמה אחת מרגשת, רותחת ומרשטת...

VI.

השעה כבר היתה אחרי חריבועית, בכל החדרים הודלק כבר אור, ובני ביתו של

מברסקי ישבו עדיין מסביב אל השלחן. נתאחרה היום סעודת הצהרים. לאחור זה גרמה

האורחה ליוצקה, עלמה בת גילה של רחל'ע, גבוהה קצת ממנה, חשובה נאה, פניה

סגלגלים ועיניה שחורות ומפיקות געגועים, המשרות עליה איזה חן מיוחד. היא באה עדיין

בשעה השתים עשרה, אלא שרחל'ע, זו המבקשת בכל דבר ענין לספק דרישות לבה,

המלא תמיד על כל גדותיו, לא ידעה מעצור ברוחה ולא הרפתה מרעותה. חבקה,

נשקחה, הקיסתה בשאלות שונות, מפלה בה, מיילה עמה לאורך הדרך, ואף הספיסה

לרקד עמה איזה ולץ' הדש, כשהסתובבו מתוך זמר.

— אבא ואמא מבקשים אל השלחן, ברישניא! — באה המשרתת לקראן.

— תיכף, תיכף, אמרי להם, שתיכף נבא!

וישוב התחילה מטפלת כחבה באורחתה החביבה, זמרה, רקדה, נגנה לפניה ושכחה כלל, שהשעה מאוחרת כבר. ורק כשחופיעה האם על מפתן הפתח וקראה בקול, שיש בו כעין תרעומות: "רחל'ע, עד אימתי נמתין?", היא נזכרה והלכו אז אל השלחן. עכשו נגמרה כבר הסעודה. האדון מברסקי יושב כלו מופשל על גבי מסעד הכסא, פניו שבעים ואדומים קצת — והוא מנקה לו לאט ובהרחבה את שניו בכפים עין קמץ העשוי לכך ומרהרר: בודאי נסתבכו איזו חשבונות במוחו. הגברת, אשה עבה וכרסנית, אחרי הארוחה השמנה, מפקתה היא פהוק ממושך, כשמאדילה בידה על פיה, ועיניה, האחוזות שנה, הולכות ומתקטנות. רק רחל'ע, ליוה, — שלכל צלצול של פעמון היא מזודעות — ויוליק, שמסבת האחור נתבקש גם הוא אל השלחן, אינם יושבים בשתיקה. מתעסקים הם באיזו שיחה עליזה, מתוכחים ומתחדדים, צחוקם הצלצלני ממלא את חללו של החדר, ואינם מרגישים כלל, שבחויץ מעבר לדלת מתלבט צעיר כמעט קפוא מקור ונישמתו מפרפרת. זהו סלי ברגר.

כל הדרך הלך בהחלטה גמורה והסיה דעתו מכל הרהורי הפחד והספקות: הריהו ומוכרה לבקרה: יהיה מה שיהיה; הנמוס דורש זאת, ובפרט כשיש נחיצות בדבר; הרי ככה הודיעה לו בפירוש במכתב — אולם כשהתקרב אל הדלת והכפתור הלבן של קפיץ הפעמון צץ ונצנץ לנגד עיניו, נשאר עומד שוב במבוכה. ידו כאילו יבשה ואי אפשר היה לו להרימה וללחוץ על כפתור זה. מה ידבר שם? כיצד יופיע לפני אנשים זרים? ותנועתיו הבלתי הפשויות? והתוך דבורו שנפגם במשך שנים אחרות? ...

כנכוה ברותחין ברח משם והתחיל תועה כרחוב

בינתיים התחיל הערב יורד לאט ובחשאי ופורש כנפיו השחורות על העיירה. הללו של העולם הלך והתכחל; כהה גם הלובן שעל גבי הגגות ובתוך האפולולית נדמו למתים, שבצבצו מקבריהם בתכריכיהם המלוכלכים. מתוך חלונות הבתים התחילו מסתננים אורות קלושים וזרעו כתמים בהירים לפניהם. ברגר ברח כבר פעמים מדלתו של מברסקי, תעה ברחוב כצל, ושב על עקבו. איזו יד נעלמה דהפתהו משם וכח טמיר משכהו להתם. גם האור הבהיר, שהתפרץ מהחלונות הגדולים, העיר בו איזה זכרונות מעולפים, הבעית ומשך. לבסוף הבלני ולהץ על הכפתור.

בפרוזדור הצטרך להמתין קצת. המשרתת הלכה להודיע על בואו. הוא עמד נדהם, ולבו פעם בקרבו. מתוך המראה הגדולה, המכסה את הכותל ממסד עד המפחות, הציצה אליו תמונתו באיזו תונה קודרת. הריהו רואה את פניו הכמושים, מצחו המקומט מרוב דאגה, מראהו המבודר והעגום, והמלה עצומה נתעוררה בו לעצמו. אותה המלחמה הפנימית, שזה לא כבר הבלני עליה, נתלקחה ביתר עוז. כיצד יעמוד לפניו? מה ידבר? .. ככל, שלא שב הביתה. ...

— ה"ברישינא" מבקשת אל המרקלין! — פתחה לפניו המשרתת את הדלת.
האור האלקטרי, השופע באיזה לחש פלאי, הפנים החדשות, הרהיטים היקרים,
חמנונות כזהב מסגרותיהן והמראות הגדולות, שהבריקו לעיניו, הגדילו מבוכתו, המטהו,
והוא נשאר עומד על מפתן הפתח כמאובן, כמי ששפחוהו פתאם על פניו, או כמי שנדחף
מעל ראש הר ובשטף מרוצתו בא לפני פחת גדולה ועמוקה. רחל, לויזה ויוליק קמו
ממקומם והחליפו מבטיהם בהבעת תמהון מבלי דעת כיצד להתחיל. ביחוד גדלה מבוכתה
של לויזה. הוא עשה עליה רושם מרכא מאד. כלום זהו? כיצד נשתנה! למה הזמינתה
לכית זה? אבל... היא התאוששה ראשונה ויצאה לקראתו:

— שלום, מר ברגר. התכירני?

ברגר לוטש עיניו הנבוכות, שכעין קרום דק נמתח עליהן. גלגלים כחוליים-דיוקים
מסתובבים ומתגלגלים לפניו. מרגיש הוא, שהקרקע נשטט מתחת רגליו, עוד מעט וכשלו
ברכיו ויפול מלא קומתו ארצה— והוא משתדל להשען על מזוזת הדלת ופושט ידיו,
כמבקש להאחז בדברדמה. לויזה מסתכלת בו בהבעת רחמים. אי הגיל, שצחק תמיד
על פניו? היכן האש, שקרחה בעיניו? ...!

— סלי! — תפשה בחמימות אמית בידיו הפשוטות.

הוא מתעורר ופוקה את עיניו המתרהכות בשעה זו קולה מצא הדו בלבנו. כמה ידוע הוא
לו. והפנים? כן, הרי זוהי, זוהי, רק העינים נשתנו, אינן צוחקות כמסודם, אלא חולמות...
איזה הום מלטף התחיל שופע ומקלח לתוך נשמתו. רצונו לאמר לה, שלא פלל לראותה
כאן, שטאד התגעגע עליה ולבו רוחש לה תודה עמוקה על ביאתה הגה, אך לשונו כאילו
נדבקה להכו, אין הוא יכול להוציא אף הגה, כמי שרוצה לדבר בחלום. הוא רם לוחץ,
לוחץ בשתיקה את ידיה הרכות וחיוך ענוג של חדוה נפשית רוחף על פניו הנבוכים
והמנוחכים קצת. אחרי התאמצות עצומה בטאו לבסוף שפתיו בלחישת:

— לי — זיצ — קה...!

רחל'ע, שכל העת הסתכלה דום בתמיה, כששמעה מולו הרועד, שמתוך ההתאמצות
היה מאד מגוחך, נכנסה בה רוהה המשונה ופרצה בצחוקה הצלצלני:

— הא, הא, הא... יוליס! ...!

אלא מיד הפסיקה. היא הרגישה, שעברה חוק הנמוס ויש בזה עלבון, ולכן
החליפה קולה ופנתה אליהם בטון של פיוס:

— נו, די לכם כבר לעמוד שם, בואו הלום!

ברגר בא שוב כמבוכה. צחוקה הסטהו. היא צוחקת כודאי לו, הוא יודע זאת
הריהו באמת מגוחך. כלום זוהי הופעה של צעיר בבית זה? ...!

כשהתקרבו אל השלחן, חויש ברגר בהבעת פחד את ידו לרהק וליוליק, מבלי דבר
דבר ובאי-כמחה ישב על הכסא הרך. התחילה בינתים שיהה בין רחל ויוליק, שגם לויזה
לקחה בה חלק קצת מעט, והוא ישב כאלם. שיהה זו רצעה ודסרה את לבו כממחטיב. מאד

הנא בשמץ לשונם. ביחוד גדלה קנאתו באותו הבחור שבעד-הרצון. כיצד יודע הוא לשעשע אותן! קנאה זו העירה בו גם איזו שנאה בלתי-מובנה אליו. נדמה לו, שבחור זה מתאמץ להתגדל עליו בדבורו הנאה, להבליט את אייכלתו, למשוך אליו את לב ליזיפק ולגולה ממנו. מדוע אינו יכול גם הוא לדבר ככה? מדוע?... התמרמרות ושמתון תוססים בקרבו, אותה שממת חורבה, כשהרוח סוערת בה...

— מדוע שותק מר? יספר לנו איזו חדשות משם, מהעולם הגדול! — מנסה יוליק למשכו גם הוא לתוך השיחה.

ברגר נודעוץ. השאלה הפתאומית הבהילתהו. שתי הריבות הסבו פניהן אליו בהמתנה. ליוה הרגישה מיד את מבוכתו, הקריבה אליה את האלבוים והתחילה מעלעלת בו בפזור נפש. ענן עצב רבץ על מצחה. דומיה של מנוכה ישרה בחדר, ורק שעון הקיר השמיע את טיק-טקו המונוטוני באיזה מין התול מר ומרגיז. רגע יושב ברגר כהלום רעם, אחרי כן העיף מבטו הנבוך והמבוהל אליהם, כמבקש עזרה, וכשראה את העצבות השפוכה על פני ליוה, נקרש דמו בנידיו. צר נעשה לו עליה, ונשמתו כאילו נצמטה בצבת מלובנה. היא סובלת על ידו. כן. הנדגתו המזורה גורמת לה עגמת נפש. מדוע לא יספר דבר-מה? חרי רצונה בכך. כן, הוא מכיר זאת. אלא מה יספר? נו האניקדוטה ששמע בשבתו ברכבת. זו תענין אותם. כן. הם יצחקו מעט והוא יהיה המנצה... אולם כיצד יתחיל? שפתו פגומה, תחטרנה לו מלים ויהא רק מגוחך. לא. לא. בחברתה תהיה השתיקה טובה...

הוא מניע בכתפיו העויה משונה ועונה במבוכה:

— חדשות... המ...

העיתו המזורה אגב המבוכה היתה כל כך מגוחכה, שדגדגה את נימי הצחוק בקרב יוליק ורחל, אלא התאפקו, פניהם הביעו ערבוב של תמהון ולעג ובזווית שפתותיהם נתלה חיוך קל. רגע ההרישו זמיר התחילו באיזו שיחה בלי תוכן, רק כדי לכסות על הרושם האירניים. פני ליוה נתאדמו ונתחוררו חליפות, אך גם היא התאמצה להסתיר סערת לבה והתחילה משתפת אגב פזור נפש גמור בשיחתם. הם דברו והפסיקו ושוב התחילו, בקשו בכל פעם איזה ענין אחר, ומצבם היה כזה, שלטובע המבקש להאחו בדבר מה. ברגר הרגיש זאת היטב. הוא יושב כנאשם בראש מורד ובקרב נפשו פנימה נעוררה מהאה עוה כלפי עצמו. למה בא הכום להפריע מנוחתם, למה? כלום אינו רואה, שהוא למשא עליהם? צריך ללכת הביתה, לשחררם מחברתו. למה שוהה הוא עוד כאן, למה? וי א?.. הדיוט, הדיוט הוא בעיניה. אלמלי יכול להזדמן עמה בידודות, את כל לבו היה שופך לפניה, היה בוכה כתינוק ומספר לה, כמה הוא סובל, כמה רוצצה נפשו, אלא...

— יוליק! — קראה רחל פתאום — שמא תשיר לנו איזה שיר יפה? ואת, חביבה —

פנתה אל ליוה — התרצי ללוותו? קולך כל כך ערב!

הצעת רחל היתה כדבר בעתו. זה היה ענין יפה להתגדר בו. המכונה, ששרתה בחדר, חלפה וגוה בין דרגע. יוליק קם בפנים צוהלים, סלסל שפמו והתחיל מתכונן.
 — נו, מה נשיר, עלמת לזיה? שמא התפלה של לרמונמוב?
 לזיה נענעה בראשה בשלילה, הרהרה קצת, וענתה בקולה המלנכולי:
 — לא. הייתרוצה בשירו של ביאליק, הכניסיני, כבודו בודאי יודע אותו. הוא כל כך יפה ומלא רגש.

יוליק עונה בצחוק של התהדרות:
 — נו, בודאי יודע אני, ובכן, נתחיל, מרת לזיה!
 הכניסיני תחת כנ — — — פך.
 והיי לי אם ואיהוריריות...

שני קולות התחילו מנצחים זה את זה, מסתלסלים ומתגלגלים בתוך חללו של החדר. הראשון עבה קצת, מנורי והוק, והשני דק, רך, צליל וקצת מלנכולי. איזו מתיקות עגומה ויוגנית תקפה את כלם ורגשות רכים ומטירים נתעוררו בלבותיהם. ברנר ישב כלו נרגש וכמעט שבא לידי דמעות. קולה העצוב של לזייצקה התאים דוקא כעת למצב נפשו ונגן על מיתרי לבו. אולם ברגע זה נפל פתאום מכמו על תנועות ידיו של יוליק בשעת הזמרה, שכאלו מתחננות הן לפני בת-לוייתו הרש — והוא התחיל מאד מרגז. קנאה עזה התחילה בוערת בו עד להשחית וחשק זר ומשונה נתעורר בו לתפוש בצואר בחור מתהדר זה ולחנקו...

— לעזאזל עם התיפוחך! — סנן אגב התמרמרות מבין שניו החורקות.
 חשק זר ומשונה זה תסם וגבר בו יותר ויותר ונעשה לו כדבר הכרה, הוא קפץ מטקומו בידים קפוצות לאגרוף, אך מיד נזכר היכן הוא, הוריד ידיו ויאוש נורא תקפחו. על ריסי עיניו התחילו נוצצות דמעות נחנקות. חשך ואפלה נעשה לו מסביב. את שירתם הנעימה והעגומה לא שמע כבר, ורק רעיון אחד התחיל מנקר ורוצע במוחו: לברוח, לברוח מכאן... איזו אימה נפלה עליו והתירא מפני עצמו. הוא הרגיש, שכשישאר עוד טעם כאן, יארע לו איזה דבר טורח. צריך לברח, לברח...

השירה עדיין השתפכה והסתלסלה באיזו מתיקות עגומה, והוא התנגד הרש מן החדר. כמוכה בשגעון רץ ברחוב מבלי הבט אחריו. כאילו ירא לבל ישיכודו, ולא שמע אפילו הריקות צעדיו על השלג הקפוא, שהדן רפרף בדומית התבל. אלא כשררב אל ביתו, שבה אלו רוחו, והתחיל תוהה על מעשהו הור.

היתה כבר השעה טאוחרת. בחלונות כבו האורות הקלושים, ורק השמים היו זרועים רבאות ניצוצות רוטום ומתלחשים. שקט ודממה ברחובות והעולם שרוי בשנה וחלומות... ברנר עומד עדיין ליד ביתו ומסתכל בעיני יגון לתוך החשכה. בטוחו מתרועעצים הרהורים וגים וחשכים וממלאים את נפשו נענועים עצומים. יודע הוא, שהכל כבר אבד, אבד. אלמלי היה יכל לשוב, להתנפל לפניו ארצה ולבקש סליחתה, אלא זה אי-אפשר, אי-אפשר.

דוקא מפני זה הולכים ומתחזקים בו הגעגועים עליה. הוא פורש ידיו, כאם זו, שבנה יחידה
נגזל בעל כרחו טחיקה, נפשו בקרבו הומה באיזה לחש טמירי וסודי, המשתפך לתפלה
פנימית, אלמת וחשאית. ופורץ בנגינה יגונית ופלאית לתוך השכת העולם, ורק הכוכבים
מקשיבים דום:

הכניסני תיחדת כני-יפק,
והו לי אים וא-הוירודות,
ויהי חיקך מקל-יט רא-י שי,
קן תפלודת-הגידה - חות...
